



Crònica Lletres

LLuch, mots contra bales



David Castillo

Barcelona

El dia abans que l'assassinessin em vaig trobar l'Ernest Lluch en un autobús que puja pel carrer Aribau. Ell havia estat col·laborador del desaparegut suplement cultural del diari. Sentia debilitat pels llibres i la seva vida va ser una vida escrita i llegida. Vam divagar sobre les dificultats que pateix la cultura i el vaig deixar amb el diari perquè vaig baixar abans.

No sé per què –potser el següent– vaig notar que Lluch anava desemparat per la ciutat. La consternació seria el 21 de novembre del 2000 quan un pistol·ler d'ETA el va matar per l'esquena quan anava a recollir uns objectes del cotxe al pàrquing. Crec que, abans de descobrir el cadàver, la policia es va mobilitzar perquè els terroristes van dinamitar el vehicle utilitzat en l'acció.



Joan Esculies ha guanyat el premi Gaziell, publicat per la Magrana, amb una sòlida biografia sobre el malaguanyat Ernest Lluch ■ ALFREDO GAROFANO

Cada vegada que veig el rostre innocent de Lluch recordo el tarannà, el d'un professor amb el despatx sempre obert. També el candor amb què es va enfrontar a l'empresa mafiosa basca. Lluch va voler agafar el toro per les banyes després de l'atemptat d'Hypercor –21 morts–, però es va equivocar intentant contraposar

paraules a les bombes i les pistoles. Lluch i ETA parlaven llenguatges diferents i el nostre home ho va pagar amb la vida. Després vindria la sacralització del personatge, un més en la interminable llista dels terroristes, però Lluch, com va passar a molts guàrdies civils i a Carrero, va morir perquè era fàcil assassinar-lo.

L'altra nit, l'auditori de RBA va acollir la presentació d'*Ernest Lluch. Biografia d'un intel·lectual agitador*, un magnífic recorregut per la vida del ministre de Sanitat, que ha fet amb prosa vivificant el periodista Joan Esculies. El llibre té diferents virtuts, a més de la purament informativa: l'estil i el ritme, que no es va assemblar gens a la insípida conversa que van tenir amb la periodista Milagros Pérez Oliva, massa llarga i feixuga. La biografia mostra l'amor que Esculies té pel biografiat, del qual ha entès els aspectes constructius més rellevants. Recupera cartes de la relació amb els pares quan representava la petita empresa familiar per les Espanyes –escriu a la seva mare que Sant Sebastià és la ciutat més bonica d'Espanya, i va fer-se fins i tot aficionat de l'equip de futbol donostiarrà.

A la presentació hi havia molts coneguts del líder socialista, fins i tot Jordi Pujol, que vaig tenir el gust de tornar a saludar. ■